

πνεύματος». Ὑπὸ τὸν Ρωμαϊκὸν θόλον τῆς Παναγίας τοῦ Melun ἐνώπιον δύο στηλῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀνάτασις εἶνε ταυτοχρόνως τόσον χαριτωμένη καὶ εὐθυτενής· περὶ τῶν ἀντερεισμάτων καὶ τῶν θριαμβευτικῶν τόξων τῶν Ρωμαίων, τῆς Ἀμιένης, τοῦ Σάρτρης, ὧν ὁ ὄγκος καὶ αἱ καμπύλαι ἐνέχουσι τόσην μεγαλοπρέπειαν καὶ ἐλαφρότητα, ὁ Ροδὲν σταματᾷ καὶ προσεύχεται. Θεία μεταρσίωσις τὸν κυριεύει. Τὸ γαλλικὸν θαῦμα δὲν εἶνε ἐπίσης μέγα ὅπως καὶ τὸ ἑλληνικόν; Τοὺς ἀνδριάντας τῶν ἡρώων καὶ τῶν ἀγίων, οὓς οἱ εἰκονογράφοι τοῦ Μεσαίωνος ἐστῆγασαν ὑπὸ τοὺς λιθίνους βωμοὺς των τόσον ἐπιτηδείως καὶ μεγαλοφυῶς, ἵνα τοὺς θωπεύῃ τὸ φῶς καὶ τοὺς ἀναδεικνύῃ ἐπὶ μᾶλλον, τίς θὰ τολμήσῃ νὰ εἴπῃ ὀλιγώτερον ὠραίους τῶν θείων ἀνδριάντων τῆς Ἑλλάδος; Αἱ στηλαὶ τῆς Σάρτρης καὶ τῆς ὁρχήστρας τοῦ Beauvais κατὰ τί θὰ ἦσαν ὀλιγώτερον ἀρμονικοί, ὀλιγώτερον ρυθμικοὶ τῶν στηλῶν τοῦ Παρθενῶνος; Ἐκεῖνοι καθ' ὧν ἐπαναστατεῖ ὁ Ροδὲν παρεμόρφωσαν τὰ ἀριστουργήματα ταῦτα τῆς Γαλλικῆς φυλῆς. Δὲν ἀποδεικνύουν ὀλιγώτερον τὴν γαλλικὴν μεγαλοφυΐαν, δὲν ἀπαρτίζουσιν ὀλιγώτερα κεφάλαια

τοῦ θησαυροῦ τῶν παραδόσεων αἰτίνας, διὰ μέσου τῆς Ἀναγεννήσεως, τοῦ αἰῶνος τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' περιεπληνθήσονται μέχρις ἡμῶν, καίτοι ἐλαττωθεῖσαι καὶ ὀλιγώτερον κατανοηθεῖσαι.

Ἀναγινώσκων ὁ κ. Κάρολος Μορές τὰ χειρόγραφα τοῦ Ροδὲν ἄφινεν ἐνίοτε τὴν φωνὴν του νὰ κάλλεται. Ὁρθός, παρὰ τὴν παραστάδα μιᾶς θύρας, ὁ Διδάσκαλος ἤκουε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω νεύοντας, ὡσεὶ βυθισμένος ἐντὸς ἐσωτερικοῦ ὀνείρου. Φρικίαις ἐνθουσιασμοῦ διέτρεχε τὸ ἀκροατήριον.

Οἱ ἐπίλεκτοι οὗτοι κύριοι καὶ αἱ κομψαὶ κυραὶ ἀποδῶσαντες τὰς τιμὰς εἰς ἓνα καλλιτέχνην νεκρόν, ἡσθάνοντο ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς ὅτι ἤδη ἐτίμων ἓνα μέγαν καλλιτέχνην ζῶντα καὶ ὅτι μετεῖχον εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀγάπην τῆς ἀγνωτέρας δόξης καὶ τῶν γονιμωτέρων παραδόσεων τῆς πατρίδος. . .

Ὁ Ροδὲν ὁ ὑψηλὸς καὶ ἐπιβλητικὸς, ἐν πλήρει ὑγείᾳ τοῦ θαλεροῦ του γήρατος, ὡμοίαζε πρὸς ἓνα τῶν προφητῶν ἐκείνων, οἵτινες βλέπουσιν, ἐκ τῶν χρουσῶν πλαισίων τῶν ναῶν μας, νὰ περνᾷ πρὸ αὐτῶν ἡ ζωὴ. . .

GABRIEL MOUREY

* ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ *

MET' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας παρεστάθη ἐν τῷ Δημοτικῷ θεάτρῳ ἡ «Διδῶ», μελόδραμα τοῦ κ. Δ. Λαυράγκα ἐπὶ στίχων τοῦ κ. Π. Δημητρακοπούλου. Ὡς δραματικὸν ἔργον ἐκρίθη πρὸ ἐτῶν ὅτε παρεστάθη, ἀλλ' ὡς μουσικὴ ἔμπνευσις ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον Ἑλληνικὸν μελόδραμα, τὸ ὁποῖον ἵκναι νὰ ἔχῃ δικαίαν ἀξιώσεις. Ὁ κ. Λαυράγκας ἀπέδειξεν ὅτι ἔχει μουσικὴν ἰδιοφυΐαν. Ἡ μουσικὴ τῆς «Διδῶς» εἶνε μεγαλοπρεπής, παρὰ τὸ ἀρχαῖκόν δὲ τοῦ θέματος γεωμετριστικὴ. Ἡ μονωδία τοῦ Αἰνείου εἰς τὴν β'. πρᾶξιν καὶ τὸ κουαρτέτο τῆς γ'. καὶ αἱ μονωδίαί τῆς «Διδῶς» εἰς τὴν δ'. εἶνε ἐντεχνόταται καὶ ἑλκυστικοί. Ἡ ὀρχήστρα διεκρίνετο διὰ τὰς καινοτρόπους ἀρμονίας καὶ τὰς ποικιλοτρόπους συγχορδίας. Οἱ ἠθοποιοὶ ἔπαιζαν μὲ πολλὴν δύναμιν, καίτοι τὰ μέρη ἦσαν δυσκολώτατα. Ἡ κ. Βλαχοπούλου, ὁ κ. Χατζηλουκάς καὶ ὁ κ. Βακαρέλης ἔψαλαν καὶ μὲ αἶσθημα καὶ μὲ τέχνην.

Ὁ ποιητὴς Π. Δημητρακόπουλος

Ὁ συνθέτης Διονύσιος Λαυράγκας